

(ତତ୍ତ୍ଵ)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหาภัตtriy

កាលវិនិច្ឆ័យនូល

คำสั่งที่ ๓๔/๒๕๖๑

เรื่องพิจารณาที่ ๗. ๓๐/๑๕๖๙

วันที่ ๒๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

เรื่อง นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาความในมาตราตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ว่า คำสั่งของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๙๙ และมาตรา ๒๐๒ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องสรุปได้ว่า นายสุรพงษ์ โตวิจักษณ์ชัยกุล (ผู้ร้อง) กล่าวอ้างว่าตนถูกละเมิดสิทธิและเสื่อมภาพตามที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ อันสืบเนื่องมาจากการผู้ร้องเป็นจำเลยในคดีหมายเลขคดีที่ ๐๘/๒๕๖๐ ของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง และได้ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ โดยแบ่งการพิจารณาคดีขององค์คณะผู้พิพากษาศาลมฎิกาฯ ในคดีของผู้ร้องตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยเห็นว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวมีกระบวนการตรวจสอบภาคปฏิบัติที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เป็นเหตุทำให้องค์คณะผู้พิพากษาศาลมฎิกาฯ ไม่มีอำนาจในการพิจารณาคดีของผู้ร้อง จึงขอให้ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ซึ่งองค์คณะผู้พิพากษาศาลมฎิกาฯ มีความเห็นควรอ้างวินิจฉัยพร้อมกับคำพิพากษา ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ โดยแบ่งการพิจารณาคดีขององค์คณะผู้พิพากษาศาลมฎิกาฯ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

โดยเห็นว่ากฎหมายฉบับดังกล่าวมีกระบวนการตรากฎหมายที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เป็นเหตุทำให้องค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ ไม่มีอำนาจในการพิจารณาคดีของผู้ร้อง จึงขอให้ส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ซึ่งองค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ มีความเห็นควรอ้างวินิจฉัยพร้อมกับคำพิพากษา นอกจากนี้ ผู้ร้องยังกล่าวอ้างว่าผู้ร้องเคยยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๑ (๑) เพื่อให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยว่ากระบวนการตราพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ พ.ศ. ๒๕๕๐ มีปัญหาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญซึ่งผู้ตรวจการแผ่นดินมีความเห็นว่าไม่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่เห็นว่ากระบวนการตรากฎหมายไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ จึงวินิจฉัยให้ยุติเรื่อง

ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

(๑) การกระทำการขององค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ อันมีผลทำให้คำสั่งขององค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ ตามรายงานกระบวนการพิจารณาเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๐ ที่ไม่ส่งคำร้องของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยใช้บังคับมิได้

(๒) มีคำสั่งให้องค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ ในคดีหมายเลขดำที่ ๐๘/๒๕๖๐ ส่งคำร้องของผู้ร้องฉบับลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๖๐ และฉบับลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยและการพิพากษាជึ่งหมายเลขดำที่ ๐๘/๒๕๖๐ ไว้ช้ากว่างานกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูก恣用มิได้หรือเสียหายที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำการใดที่เป็นการกระทำการที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องเป็นกรณีที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าการกระทำขององค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในคดีหมายเลขคดีที่ อ.ม. ๔๑/๒๕๖๐ ที่มีคำสั่งไม่ส่งคำร้องของผู้ร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรายงานกระบวนการพิจารณาเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๑ เป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบมาตรา ๒๕ หรือไม่ ซึ่งตามรายงานกระบวนการพิจารณาเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๖๑ เป็นกรณีที่ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ โดยแจ้งกระบวนการตราชารชนบัญญัติแก่ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญ ศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ และเป็นกรณีที่ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องฉบับลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ โดยแจ้งกระบวนการตราชารชนบัญญัติหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐ ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ เป็นเหตุทำให้องค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ ไม่มีอำนาจในการพิจารณาคดีของผู้ร้อง จึงขอให้ส่งคำร้องดังกล่าวให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ซึ่งองค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ มีความเห็นควรอ้างไว้ในนิจฉัยพร้อมกับคำพิพากษานั้น ตามคำร้องทั้งสองฉบับดังกล่าวเป็นกรณีการโดยแจ้งกระบวนการตราชากฎหมายโดยไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๔๙ ได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องไว้เป็นการเฉพาะแล้วโดยกำหนดให้สามารถฟ้าผ่านรายภูร สามาชิกสภาพ หรือสามาชิกของทั้งสองสภาพร่วมกันมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสามาชิกทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ของทั้งสองสภาพเสนอความเห็นต่อประธานสภาพผู้แทนรายภูร ประธานวุฒิสภาพ หรือประธานรัฐสภา และแต่กรณี หรือนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ส่งความเห็นไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย อีกทั้งการโดยแจ้งกระบวนการตราชากฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวมิใช่เป็นการโดยแจ้งบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลจะใช้มังคบแก่คดีอาญาของผู้ร้องว่าบัดหรือแจ้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ ที่ศาลจะต้องส่งความเห็น เช่นว่านี้ต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ดังนั้น การที่องค์คณะผู้พิพากษาศาลฎีกาฯ มีความเห็นควรอ้างไว้ในนิจฉัยพร้อมกับคำพิพากษา จึงเป็นการพิจารณาพิพากษารรถคดีตามหน้าที่และอำนาจของศาลที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้ในมาตรา ๙๙ อนุมิใช่เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้ร้องตามที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้แต่อย่างใด กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

- ๔ -

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาвинิจฉัย และเมื่อมีคำสั่ง
ไม่รับคำร้องไว้พิจารณาVINIJZHAYแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๙ -

(คำสั่งที่ ๗๔/๒๕๖๑)

(นายJarayu กักตีชนากุล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัช ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนังกนิยบ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายกรินทร์ เมฆไตรรัตน์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนิยม ส่งกhamphu)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชาน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิริทธิ์ กังศิเทียม)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ